

[Finansministeren.]

fast ejendom konstateres en særlig indkomst, skal denne indkomst efter de gældende regler beskattes for det indkomstår, hvori ekspropriationen er foretaget. Anskaffer skatteyderen anden fast ejendom i stedet for den eksproprierede, kan han imidlertid fritages for beskatningen, hvis han fremsætter begæring herom samtidig med indsendelsen af selvangivelsen for det indkomstår, hvori ejendommen er eksproprieret. Det har været kritiseret, at denne beskatning således kan sætte ind på et tidspunkt, hvor ekspropriationserstatningen ikke er endeligt fastsat og udbetalt, og at skatteyderen skal tage stilling til spørgsmålet om køb af anden ejendom, før han kender erstatningssummens størrelse. Efter forslaget skal skatteyderne have adgang til at vente med at indgive begæring om fritagelse for beskatning, indtil erstatningssummen er endeligt fastsat, og de kan opnå henstand med betalingen af skatten af ekspropriationsfortjenesten, indtil erstatningssummen er udbetalt.

I de samlede fortjenester ved afståelse af fast ejendom i et indkomstår indrømmes efter de gældende regler et fradrag på 10 pct. af den regulerede anskaffelsessum. Fradraget udgør dog mindst 10.000 kr., og dette mindstebeløb forhøjes til 40.000 kr., hvis skatteyderen ikke i de foregående 4 indkomstår har haft fortjeneste ved salg af fast ejendom. Det medfører, at fradraget på 40.000 kr. ikke kan anvendes, hvis skatteyderen i den nævnte 4 års periode har afstået en ejendom for et vederlag, der overstiger den regulerede anskaffelsessum. Det vil altså sige, at enhver nok så lille fortjeneste ved et tidligere salg i 4 års perioden afskærer skatteyderen for fradraget på 40.000 kr.

Dette er ikke fundet rimeligt, og der stilles derfor forslag om, at skatteyderen skal kunne „gemme“ 40.000 kr.-fradraget til et senere skatteår. Når 40.000 kr.-fradraget er benyttet, vil skatteyderen ikke på ny kunne opnå forhøjet fradrag før efter udløbet af de nærmest følgende fire indkomstår.

Forslaget indeholder tillige en regel, der navnlig tager sigte på de såkaldte udlandsdanskere. Efter denne regel skal fortjeneste ved salg af fast ejendom her i landet altid beskattes, uanset om sælgeren er skatte-

pligtig her. Denne regel var også med i det af regeringen i sidste folketingsår fremsatte, men ikke gennemførte forslag til ændring af loven.

Udover de ændringer, jeg her har omtalt, indeholder forslaget nye bestemmelser om beskatning som særlig indkomst af visse engangsvederlag, der hidtil ikke har været undergivet nogen form for beskatning. Det drejer sig om vederlag for påtagelse af indskrænkninger i adgangen til fri erhvervsudøvelse (de såkaldte konkurrenceklausuler) og vederlag for afløsning af pensions-tilsagn, der ikke har været omfattet af loven om tilsyn med pensionskasser.

Hvor vederlaget for en konkurrenceklausul består i løbende ydelser, skal ydelserne medregnes i modtagerens skattepligtige almindelige indkomst. Har vederlaget imidlertid form af et beløb én gang for alle, kan det efter praksis ikke beskattes hos modtageren. Dette forekommer mindre rimeligt, navnlig efter at fratrædelsesgodtgørelser siden 1958 i alle tilfælde skal beskattes som særlig indkomst. Det vil desuden i mange tilfælde være vanskeligt at afgøre, om et beløb, der ydes i forbindelse med fratrædelse, er vederlag for konkurrenceklausul eller en fratrædelsesgodtgørelse. Det foreslås derfor, at vederlag for konkurrenceklausul fremtidig skal beskattes som særlig indkomst, når beløbet ydes én gang for alle. Samtidig er der foreslået en afskrivningsret over 10 år for yderen af vederlaget.

I følge loven om tilsyn med pensionskasser skal et løfte om pension til de i en privat virksomhed ansatte normalt være afdækket ved indbetalinger til forsikring eller pensionskasse. Undtaget herfra er visse tilfælde, hvor der gives direktøren og lignende virksomhedsledere tilsagn om pension i form af løbende pensionsydelser.

Hvis den, der har ret til løbende pensionsydelser af den art, der omfattes af renteforsikringsloven, i stedet får udbetalt en samlet sum, tages der heraf en afgift på 25 pct. Hvor det drejer sig om de foran omtalte tilsagn om pension, gælder renteforsikringslovens regler imidlertid ikke. Der er derfor ikke hjemmel til at tage nogen afgift, hvis tilsagnet om de løbende pensionsydelser afløses med en samlet sum. En sådan afløs-